

Kuža pa je nevšečno zarenčal, ko je povohal pirhe in videl, da niso klobase: »No ja, hov, hov — meni je prav!«

In je pokazal užaljeni Ančki hrbet.

Ko se je Ančka praznje preoblekla, je vzela košaro s pirhi in odšla — z njo na cesto, kjer je sonce sijalo in so ptički peli tako lepo, kakor pojo pač le na velik praznik.

Tedaj je pristopicala z drobnimi in plahimi koraki po cesti blede, bedno oblečena deklica. Njene oči so bile tako trudne, tako žalostne, kakor da niso še nikoli nič lepega in veselega videle na svetu. Obvisele so kakor ukovane na pisani košarici male Ančke in zažarele v tihem, sladkem zavzetju.

»Joj, punčka, kako lepo košarico imaš! In pirhe! Ali ti jih je zajček Dudeldajček prinesel?«

»Seveda«, je pokimala Ančka z zlatolaso glavo. »Ali jih tebi ni nič prinesel?«

»Nič«, je žalostno odkimala uboga deklica. »K nam ne pride ne zajček ne sv. Miklavž ne Božiček. Mi smo tako revni in visoko gori pod streho stanujemo.«

»Kaj pa je tvoja mama?« je bila radovedna Ančka.

»Perica«, je zaupno povedala deklica. »Veš, tako malo zasluži, da na veliko noč še belega kruha nimamo.«

V drobnem Ančkinem srcu se je nekaj narahlo zgenilo. Malo je pre-mišljevala, ali bi ali ne bi — potem se je hitro odločila in stisnila košarico s pirhi ubogi deklici v roke.

»Na, vzemi in si misli, da ti je zajček Dudeldajček prinesel!«

Oči bedne deklice so zasijale svetleje od nebeških zvezd. Pritisnila je košarico z velikonočnimi darovi kakor dragocen zaklad na srce in stekla vsa srečna proti domu. Še zahvaliti se je bila pozabila, tako je bila zavzeta nad Ančkino radodarnostjo ...

V daljavi so zadoneli zvonovi:

»Zapoj veselo, o kristjan,
veselja tvojega je dan ...«

Kakor mehka božja dlan je njihova pesem pobožala srce naše male, dobre Ančke in sam Bog jo je iz nebes blagoslavljal in zapisal njeno ime v zlato knjigo.

Ivan Podobnikar:

Velikonočne želje sirote.

*Da sem mogočen kot pravljični kralj,
priklical bi ptičke vesele,
da bi iz neznanih dalj
k meni prihitele*

in mi pesmi vesele zapele ...

*Da sem velik kot sam bajni orjak,
bi zvezde naklestil s prešernega neba,
da bi z njimi igrala se bratca moja dva
in bi meni razsvetljevale duše grozni mrak.*

*Da sem mogočen kot sam Bog,
bi s solzami priklical iz mrzle zemlje
mrtvo mater, katere srcé
je gluho za solze in jok
njenih preljubih — zapuščenih otrok ...*